

der røbede Sindenes Oprevethed. Tilsidst kunde de slet ikke skilles mere men gik med hinanden om Livet uden at tale. Jakobe støttede sit Hoved paa Pers Skulder, og naar de standsede for at kysses, lukkede hun Øjnene for med sin hele Sjæl at favne det lykkelige Nu og gemme det dybt i sin Erindring.

De var naaet hen til et Sted, hvor Vejen atter svingede, og da der her stod et Par smaa Kastanie-træer, der kastede lidt Skygge over Stenene, besluttede de sig til et Hvil. Per bredte et Rejsesjal ud for Jakobe, der var træt og straks satte sig. Og pludselig kom de til at huske paa, at de havde glemt at spise deres Frokost, som laa i Rucksach'en. Dette fik dem til at le, og en lille Stund glemte de nu deres Sorg.

Da Per havde faaet sin grønne Sejldugspose ned fra Ryggen, opdagede han ovre ved den modsatte Side af Vejen en opmuret Nische med et stort og groft malet Træbillede af den korsfæstede. Det saae uhyggeligt ud. Fra Tornekronen og Naglegabene randt Blodet i tykke, røde Strømme ned over det skindmagre Legeme.

»Fy for Pokker!« udbrød han. »Skal vi have det hæslige Gespenst at se paa. — Lad os hellere flytte os.«

»Aa nej«, bad Jakobe. »Lad os blive . . . nu kan jeg ikke mere.«

»Ja ja, naar du be'r for ham. Vi kan jo ogsaa